

ע"פ 47113/12/17 - חכמת אבו איוב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 47113-12-17 אבו איוב נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופט יחיאל ליפשיץ
מערער	חכמת אבו איוב
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק דין

ערעור על פסק דינו של בית המשפט קמא (כבוד השופטת אסתר טפטה-גרדי) בתת"ע (תעבורה עכו) 3252-11-15. הערעור הינו כנגד הרשעת המערער בעבירה המיוחסת לו; ולחילופין, כנגד חומרת העונש. כנגד המערער הוגש לבית המשפט קמא כתב אישום המייחס לו עבירה של **שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית**, לפי תקנה 28 (ב) **לתקנות התעבורה**, תשכ"א - 1961. על פי הנטען, נהג המערער ברכב ביום 25.9.15 בשעה 10:00 בדרך יחיעם בנהריה כשהוא עושה שימוש בטלפון נייד ללא דיבורית. המערער כפר במיוחס לו ומשכך העידו מטעם המשיבה 2 עדי תביעה שהינם שוטרי סיור: עד התביעה הראשון, רס"ר צחי עלמני, מסר (ר' עדותו מיום 17.9 בעמודים 4-8 לפרוטוקול, המזכר הנלווה לדו"ח התנועה - ת/1, והשרטוטים ת/2-ת/3) במסגרת ת/1 כי במועד הרלוונטי הוא ישב בניידת משטרתית לצד הנהג (רס"ר יניב וקנין) כאשר הניידת היתה בנסיעה. עוד צוין בת/1, כי הניידת היתה לכיוון מזרח. צוין, כי אותה עת הם הבחינו ברכבו של המערער נוסע "מכיוון מערב לכיוון מזרח", כאשר הוא "אוחז במכשיר טלפון נייד בצד ימין ומצמיד לאוזן ימין ומשוחח בסלולארי תוך כדי נהיגה". צוין, כי השוטרים סימנו למערער לעצור ומשעשה כן, הוא סירב בתחילה להציג את רישיון הנהיגה בטענה שהוא עובד משרד התחבורה וכן אמר להם "מי אתם שתעצרו אותי". זאת ועוד, צוין כי לאחר מספר דקות ומשהוציא המערער את רישיון הנהיגה ובעת מילוי הדו"ח, הוא אף איים על השוטר עלמני ובהקשר לאיום זה נפתח אירוע. מהשרטוט ת/2 שערך העד בעת עדותו בבית המשפט קמא עלה, כי הניידת בה ישב היתה במצב עמידה באחד הרחובות הניצבים לדרך יחיעם, מדרום לדרך יחיעם, (דרך יחיעם הינה בכיוון מערב-מזרח) באופן שהמערער חצה את קו הראיה של השוטרים משמאל לימין (ממערב למזרח). אפנה בנדון לשני השרטוטים המצויים בת/2 ואפנה למיקום הניידת ביחס לדרך יחיעם. כאשר העיד רס"ר עלמני, מסר כי למיטב זכרונו הניידת היתה בעצירה מוחלטת (עמוד 5, שורה 23).

עד התביעה השני, רס"ר יניב וקנין, היה זה שמילא את הודעת תשלום הקנס (ת/4) ובנוסף ערך העד את התשריט ת/5. בהודעת תשלום הקנס נרשם כי "בעת נסיעה שגרתיית בדרך יחיעם ממערב למזרח הבחנתי ברכב הנ"ל והנהג שהיה לבדו ברכב מחזיק (צ.ל. טלפון סלולארי - י.ל.) ביד ימין צמוד לאוזן ימין..." בהמשך, צוין כי השוטרים הורו למערער לעצור, בתחילה לא עצר ועשה כן רק כעבור מספר מטרים וגם אז סירב בתחילה להזדהות וגם אז אמר להם "תכף אני מחייג לכמה ברנשים אתם תוותרו לי". מהתשריט ת/5 לעיל עלה, כי בעת שהשוטרים הבחינו במערער היתה הניידת במצב עמידה ברחוב קיבוץ גלויות הנמצא מצפון ובניצב לדרך יחיעם בה נסע המערער, באופן שהמערער חצה את הניידת מימין לשמאל (ממערב למזרח). בעת עדותו מסר העד כי

בעת שהבחינו במערער היתה הניידת במצב עצירה (עמוד 9 שורה 13) וכן מסר כי הבחין במערער דרך השמשה הקדמית של הניידת ודרך השמשה הקדמית של רכב המערער. כמו כן, מסר העד כי: "ראיתי את כל הרכב דרך שמשת הניידת והחלון השמאלי, לכאורה החלון השמאלי של הניידת" (שם, שורות 28-29).

בעדותו, מסר המערער כי לא שוחח בטלפון כנטען כנגדו. עוד מסר כי לאחר שעצר את רכבו ונרשם הדו"ח, נערך חיפוש ברכבו שלא העלה דבר ובסיומו הוא נלקח לתחנה. מהודעת הערעור וכן מטענות בא כוחו במסגרת הערעור שהתקיים בפניי, עלה כי המערער הגיש תביעה אזרחית על רקע טענותיו הנוגעות לעיכוב זה ובנוגע לשהתרחש לדבריו בתחנת המשטרה. במסגרת שמיעת הראיות בבית המשפט קמא אף הוגש פלט הטלפון הסלולארי (נ/1) שלטענתו היה ברשותו במועד הרלוונטי. לטענת המערער הפלט מצביע על כך שבשעת האירוע (על פי המזכר ת/1 - 10:05 ועל פי הודעת תשלום הקנס ת/4 - 10:00) לא בוצעה ממנו כל שיחה בטלפון.

בהכרעת דינו של ביהמ"ש קמא, צוין כי שני העדים מסרו עדות רציפה ואמינה ומהימנה ועדויותיהם השלימו והשתלבו זו בזו. בנוגע לפלט הטלפון הסלולארי שהוגש, צוין שאין וודאות שהוא מתייחס לטלפון בו החזיק המערער בזמן האירוע. עוד צוין, כי התיאור אודות שהתרחש לאחר שעצר המערער את רכבו (סירובו בתחילה להציג רישיון והדברים שיוחסו לו) שאומתו באופן חלקי בעדות המערער עצמו, חזק את גרסת השוטרים.

אקדים ואציין כי הודעת הערעור חרגה באופן בוטה מהוראות החוק וסדרי הדין, שכן היא כללה טענות עובדתיות שלא בה זכרן בבית המשפט קמא. זאת ועוד, להודעת הערעור צורפו הודעות שנגבו משני השוטרים לעיל בחודש 12/2015, ככל הנראה בעקבות תלונת המערער במח"ש כנגדם. ההודעות לא הוגשו בבית המשפט קמא והמערער אף לא טרח לעמת בבית המשפט קמא את השוטרים עם העולה מהן. לא היתה מחלוקת כי ההודעות היו ברשות המערער כבר בעת הדיון בבית המשפט קמא ולא ניתן כל הסבר מניח את הדעת לצירוף ההודעות (ללא בקשת רשות) להודעת הערעור.

לגופו של עניין, טען המערער כנגד קביעות ביהמ"ש קמא, בהפנותו לסתירות שנפלו בעדויות השוטרים. מנגד, עתרה המשיבה לדחיית הערעור בהפנותה לממצאי המהימנות שנקבעו בבית המשפט קמא ולאי העמידה בכללים שנקבעו לעניין הגשת ראיות חדשות במסגרת הליך הערעור.

לאחר שבחנתי את כלל טענות הצדדים, הגעתי למסקנה שיש מקום לקבל את הערעור ולזכות את המערער מחמת הספק. כפי שכבר צוין, המערער נהג שלא כדין בכך שצירף להודעת הערעור את ההודעות שנגבו משני השוטרים לעיל ובהעלותו, לראשונה במסגרת הערעור, טענות עובדתיות שלא הועלו בבית המשפט קמא. ההסברים שנתן המערער למחדל זה, טוב היה אלמלא הועלו. ועדיין, הסיבה העיקרית להחלטתי בדבר זיכוי של המערער אינה נעוצה בראיות חדשות אלה, אלא בעיקר בתמיהות שהיה מקום להידרש אליהן כבר בבית המשפט קמא ושלא זכו להתייחסות מספקת בהכרעת הדין. כפי שהורחב לעיל עת סקרתי את הראיות שהובאו בפני בית המשפט קמא, לא הובהר עד תום היכן עמדה (או נסעה) הניידת בעת שהשוטרים הבחינו במערער מחזיק, על פי הנטען, בטלפון הסלולארי - האם בדרך יחיעם או בניצב לדרך יחיעם מצפון (והאם מצפון או מדרום לדרך יחיעם). לא הובהר מדוע נרשם בדו"ח ת/1 וכן בדו"ח ת/4 שהניידת היתה בנסיעה, בעוד שמעדות השוטרים עלה, כאמור, שהניידת כלל לא היתה בתנועה. כמו כן, גם אם יש ממש בטענה שהמערער לא הוכיח חד משמעית שהפלט נ/1 מתייחס לטלפון בו החזיק על פי הנטען בזמן האירוע, מכיוון שהמערער הכחיש בזמן אמת את הנטען כנגדו ומשום שמדובר בדיבור בטלפון בזמן נסיעה (ולא, לדוגמה, בצפייה במסך או אפליקציה שאינה בהכרח "מותירה סימנים" בפלט התקשרות), ניתן היה לצפות שפרטי הטלפון בו עשה המערער שימוש היו מתועדים על ידי השוטרים, קל וחומר משידועים אנו שהמערער נעצר בתום האירוע, נערך חיפוש בחפציו והוא הובא לתחנת המשטרה. על פני הדברים, הפלט תומך בטענת המערער כי לא עשה שימוש בטלפון (ולכל הפחות לא דיבר באמצעותו) במועד ביצוע העבירה המיוחסת לו.

אל כל אלה, וחרף מחדלו הברור של המערער שצוין לעיל (שהביא לידי כך שהשוטרים לא עומתו עם הודעותיהם), מצטרפות - מעבר לנדרש - ההודעות שנגבו מהשוטרים. מהודעת יניב וקנין עולה כי הוא תיאר שהמערער נסע "לכיוון כללי מזרח" (שורה 5), בעוד שבבית המשפט קמא מסר כי המערער נסע מערבה; ובהודעתו של צחי עלמני תואר כי תוך כדי רישום הדו"ח אמר לו המערער "שתיתי אתך קפה באכזיב" - נתון שלא צוין בהודעת תשלום הקנס ת/4.

איני מתיימר לקבוע מסמרות בנוגע לאירוע, קל וחומר לנוכח העובדה שהראיות לא נשמעו בפניי, אך סבורני כי לנוכח הסתירות אליהן הפניתי - שרובן היו כבר בפני הערכאה קמא, היה מקום להתייחסות בית המשפט קמא לסתירות אלה, בטרם ייקבעו ממצאים לחובת המערער. ולו מסיבה זו, אני מורה, כאמור, על זיכוי המערער מחמת הספק.
לשלוח לצדדים.

ניתן היום, ח' שבט תשע"ח, 24 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.